

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/86/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4618202503
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4618202503.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava-Nové Mesto, IČO: 47 967 692, proti žalovanému: V. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. XXXX/XX, XXX XX V., t.č. Ľ. O. XXXX/XX, V., o zaplatenie sumy 7.604,95 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu V. zo dňa 25. januára 2019 č.k. 6Csp/106/2018-90, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.604,95 eura, úroky do zosplatenia vo výške 742,61 eura, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 7.604,95 eura od 01.07.2018 do zaplatenia. Uloženú povinnosť povolil žalovanému splácať v mesačných splátkach po 200 eur splatných k 25-temu dňu mesiaca počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Vo zvyšku žalobu zamietol. Priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške, o ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 2 pís. a), b), § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 9, § 54 ods. 1, 2, § 565, § 517 ods. 2, Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

1.2. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že dňa 27.04.2012 uzatvoril pôvodný žalobca so žalovaným zmluvu o úvere, na základe ktorej pôvodný žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 8.500 eur, ktorý sa tento zaviazal splácať mesačne po 143 eur s dohodnutou dobou splácania úveru 108 mesiacov. Súčasne bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 14,9 % ročne. Celková výška nákladov predstavovala sumu 7.293,14 eura. Zmluvu kvalifikoval ako zmluvu o úvere v zmysle ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá sa ako spotrebiteľský právny vzťah spravuje tiež ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V dôsledku omeškania žalovaného s plnením pristúpil žalobca k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, čo oznámil žalovanému listom zo dňa 29.10.2015. Z obsahu zmluvy o úvere nezistil jej rozpor s citovaným ustanovením § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Konštatoval, že predmetná zmluva obsahuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Povinnosťou žalovaného bolo riadne splácať úver a pokiaľ si túto povinnosť

neplnil, žalobca dôvodne vyhlásil úver za predčasne splatný. Týmto mu vznikol nárok na zaplatenie dlžnej istiny vo výške 7.604,95 eura a tiež úroku do zosplatnenia vo výške 742,61 eura.

1.3. O úroku z omeškania rozhodol podľa ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., keď do omeškania sa žalovaný dostal nasledujúcim dňom od vystavenia výpisu z úverového účtu.

1.4. Podľa ustanovenia § 232 ods. 4 Civilného sporového poriadku povolil žalovanému uloženú povinnosť splácať v pravidelných mesačných splátkach po 200 eur s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Bral pritom zreteľ na pomery na strane žalovaného a súhlasné stanovisko žalobcu s postupným splnením dlhu v splátkach po 200 eur mesačne.

1.5. Vo zvyšnej časti, čo do úrokov, žalobu zamietol. Vychádzal z rozhodovacej praxe súdov najmä z uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012, ktorým ústavný súd odobril názor súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Dlžník v prípade mimoriadnej splatnosti úveru síce nemá povinnosť platiť úroky, na druhej strane stráca výhodu splátok a je povinný zaplatiť celý dlh naraz. V tejto súvislosti poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí pod sp.zn. 4Obo 143/1998, na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5Co/407/2016 a tiež na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 6Co/160/2017 a Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2Co/79/2018. Na základe uvedeného žalobu čo do úroku z nesplatennej istiny zo sumy 7.604,95 eura vo výške 14,9 % ročne od 01.07.2018 do zaplatenia a úroku vyčísleného po dátume zosplatnenia zamietol.

1.6. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods.1, 2 CSP a vzhľadom na úspech žalobcu, mu priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške, ktoré trovy pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za podanie žaloby a z odmeny právneho zástupcu za zastupovanie. Uviedol, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

2.1. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok v zamietajúcej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo žalobe vyhovel v celom rozsahu a priznal žalobcovi náhradu trov konania. Dôvodil tým, že neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP), súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

2.2. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v odôvodnení nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože z neho nie je zrejmé z akého právneho predpisu súd prvej inštancie vychádzal keď prijal záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Tvrdil, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 Obo 143/1998 nevyhovuje potrebám súčasného právneho stavu, keďže po jeho vydaní došlo k vstupu SR do EÚ a implementácii relevantných smerníc do nášho právneho poriadku a k vydaniu nových predpisov, ktoré sú pre danú oblasť smerodajné. K tomu poukázal na ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a tvrdil, že v prípade predčasnej splatnosti úveru pre porušenie platobnej disciplíny dlžníka, by veriteľ mal mať rovnako zachované právo na dohodnutý úrok z omeškania až do okamihu splatenia peňažných prostriedkov. Poukázal na skutočnosť, že rozhodovacia prax k tejto otázke je rôznorodá.

2.3. Tvrdil, že úroky z úveru sú odplátou za poskytnutie peňažných prostriedkov a predstavujú cenu úveru. Dlžník ich je povinný platiť od reálneho poskytnutia peňazí do okamihu do reálneho vrátenia. Namietal voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého súbežným uplatnením úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa, keďže oba typy úrokov sú diametrálne odlišným právnym inštitútom a sledujú iný cieľ. Dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí a vznikajú ako záväzok zo zmluvy, úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti a vyplývajú zo zákona.

2.4. Tvrdil, že napriek rozhodnutiam Ústavného súdu SR IV 476/2012 a Najvyššieho súdu SR 4 Obo 143/1998, nie je súdna prax v ich uplatňovaní ustálená a poukázal na viaceré súdne rozhodnutia a odlišné stanovisko podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. H. V..

3. Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 7. januára 2019 č.k. 6Csp/106/2018-78 pripustil, aby z konania vystúpil pôvodný žalobca (Poštová banka, a.s.) a na jeho miesto vstúpil žalobca.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a časti trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7.1. Žalobca v odvolaní namietal vady konania spočívajúce v nesplnení procesných podmienok (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP). Odvolací súd preto najprv skúmal, či súd prvej inštancie konanie nezačal vadou namietanou žalobcom.

7.2. Procesné podmienky sú podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Vadou predpokladanou v § 365 ods. 1 písm. a) CSP trpí konanie ak súd vec prejednal napriek tomu, konanie trpelo nedostatkom žaloby, právomoci a príslušnosti súdu, nedostatkom procesnej subjektivity a procesnej spôsobilosti strán sporu alebo prekážkou začatej a rozhodnutej veci. Žiadny z vyššie uvedených nedostatkov prejednávanej veci odvolací súd nezistil.

7.3. Žalobca namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v odôvodnení nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože z neho nie je zrejmé z akého právneho predpisu súd prvej inštancie vychádzal keď prijal záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Vo svojej podstate je takto uplatnená námietka inou vadou konania podľa vymedzenou v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) CSP, ktorá je považovaná za porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručuje v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Požiadavky na riadne zdôvodnenie rozsudku súdu stanovuje ustanovenie § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa neho v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Výkladom citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku pritom treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore úplný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú, a len všeobecné súhrnné zistenia špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvodené.

7.4. V danej veci súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku stručne uviedol, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov. Vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. V rámci právneho posúdenia citoval ustanovenia právnych predpisov, podľa ktorých vec právne posúdil. Posudzujúc obsah odôvodnenia rozhodnutia v napadnutej zamietajúcej časti nie je možné konštatovať takú absenciu dôvodov, ktorá by mala za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd nezistil namietané vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť, preto pristúpil k meritórnemu prejednaniu veci.

8. Predmetom konania v danej veci je žaloba, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata sumy 7.604,95 eura, úrokov vo výške 1.440,48 eura, úrokov vo výške 14,9 % ročne zo sumy 7.604,95 eura od 01.07.2018 do zaplata, úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 7.604,95 eura od 01.07.2018 do zaplata a trov konania. Súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel. Žalobu zamietol v časti dohodnutého úroku z dlžnej istiny úveru odo dňa nasledujúceho po predčasnom zosplatení

úveru do zaplataenia. Predmetom odvolacieho konania na základe odvolania žalobcu je zamietajúca časť uplatneného nároku a rozhodnutie o trovách konania.

9. Odvolací posudzujúc rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti z hľadiska ním zisteného skutkového stavu a aplikovaných zákonných ustanovení dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil i správny právny záver. Z hľadiska skutkového stavu mal súd prvej inštancie preukázané, že medzi stranami bol zmluvný vzťah, v ktorom si žalovaný neplnil svoje povinnosti a úver riadne a včas nesplácal. Preto žalobca v súlade s uzavretou zmluvou predčasne zosplatnil úver a žalovaného vyzval na úhradu sumy zosplatneného úveru. Súd prvej inštancie považoval žalobu za dôvodnú len čiastočne. Čo sa týka úrokov z úveru po zosplatnení, v tejto časti žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že žalobcovi po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nepatrí nárok na zmluvný úrok z úveru. Odvolací súd s uvedeným záverom súdu prvej inštancie stotožnil, a preto v tejto časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny, potvrdil. Rovnako správny bol aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorým priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Dohodnutý úrok z úveru nemal žiadny vplyv na trovy konania, pretože nebol súčasťou výpočtového základu. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svoj rozsudok v napadnutej časti dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

10.1. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že predčasnosť zosplatnenia úveru predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Zosplatnením úveru na jednej strane nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, na druhej strane už spotrebiteľ nemá právny titul držať peňažné prostriedky poskytnuté veriteľom v svojej dispozícii, preto niet dôvodu na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patrili, ak by spotrebiteľ mal právo držby finančných prostriedkov. V opačnom prípade by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo zmluvy. Za tejto situácie by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku, veriteľ by mal nárok na dohodnuté úroky ako keby k zmene záväzku nedošlo a spotrebiteľ by nemal žiadne garantované práva, ktoré by mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Navyše by došlo k hrubej nadvláde veriteľa, ak by bol tento nečinný pri vymáhaní svojej pohľadávky a odplatné úroky by si nárokoval aj pri svojej potencionalnej nečinnosti. Takéto správanie veriteľa nemôže byť podporované a používať právnu ochranu.

10.2 Tomuto záveru nasvedčuje i skoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Obo/143/1998 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.09.2012 sp.zn. IV.ÚS 476/2012, ktorý takýto záver vyhodnotil ako logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

10.3. Keďže v danej veci niet pochyb o tom, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá spotrebiteľská zmluva, po poskytnutí náležitej ochrany žalovanému, ako spotrebiteľovi, odvolací súd dospel, zhodne so súdom prvej inštancie, k záveru, že po zosplatnení úveru žalobcovi neprináležia úroky dohodnuté za poskytnutý úver.

11. Žalobca v odvolaní voči zamietajúcej časti rozhodnutia, okrem vád konania spočívajúcich v nesplnení procesných podmienok a v nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd vypořiadal v bode 7., tvrdil, že na úroky z úveru má nárok od okamihu reálneho poskytnutia peňazí dlžníkovi do okamihu ich reálneho vrátenia, či už v lehote alebo v omeškaní. Namietal, že na povinnosť platiť úroky nemá vplyv zosplatnenie úveru a namietal voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého súbežným uplatňovaním úroku z úveru a úroku z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa. Uvedené námietky žalobcu odvolací súd s poukazom na dôvody uvedené v bode 10. nepovažoval za dôvodné. Pokiaľ žalobca poukazoval na súdne rozhodnutia, ktoré zaujali odlišný právny záver, s týmto sa odvolací súd nestotožnil.

12. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a podľa obsahu spisu mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. Postupoval tak v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.02.2018, sp.zn. 7Cdo/14/2018).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).